

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8382/2023
23.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Станковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Делић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6653/2021 од 31.10.2022. године, у седници одржаној 23.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6653/2021 од 31.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 2928/2021 од 09.07.2021. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилји врати износ од 102.675,00 динара, који је задржао у поступку извршења који је водио код Основног суда у Нишу под бројем И 8876/10, са законском затезном каматом од 10.11.2011. године до исплате и обавезана тужилжа да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 107.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 6653/2021 од 31.10.2022. године, првостепена пресуда је преиначена, тако што је тужбени захтев усвојен и обавезан тужени да тужилји накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 172.059,00 динара, као и трошкове жалбеног поступка у износу од 41.706,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 03.11.2014. године. Вредност предмета спора је 102.675,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић